

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Duda Attila Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Duda Attila ügyvéd.) által képviselt I. rendű, II. rendű és III. rendű felpereseknek, dr. Koncz István ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. június 30. napján kelt 6.P.25.007/2007/22.számú ítélete ellen, az I-III. rendű felperes részéről 23., 25., míg az alperes részéről 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, perköltség vonatkozásában megváltoztatja és együttesen kötelezi az I-II-III. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperes részére 400.000 (négysszázezer) forint + ÁFA részperköltséget.

Kötelezi együttesen az I-II-III. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül az alperes részére fizessenek meg 100.000 (egyszázzezer) forint + ÁFA összegű fellebbezési eljárási részperköltséget.

Az I-II-III. rendű felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 497.100 (négysszázkilencvenhétezer-egyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy az állam javára külön felhívásra fizessen meg 128.000 (sszázhsszonnyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az I. rendű felperes házastársa, a II-III. rendű felperesek édesapjuk 2005. november 10-én elszenvedett idegenhibás közlekedési baleset következtében elhunyt. Az I-III. rendű felperesek vagyoni és nem vagyoni kárigényüket érvényesítették az alperessel szemben gépjármű kötelező felelősségbiztosítás alapján.

Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, az általa teljesített, valamint a jelen perben elismert kárigényét meghaladóan a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 15 napon belül 3.500.000 forint nem vagyoni kárt, ebből 700.000 forint után 2006. november 10-től 2007. augusztus 21-ig járó, 2.800.000 forint után 2006. november 10-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, a II. rendű felperesnek ugyanezen a határidőn belül 2.500.000 forint nem vagyoni kárt, ebből 800.000 forint után 2006. november 10-től 2007. július 27-ig járó, 1.700.000 forint után 2006. november 10-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, míg a III. rendű felperesnek 2.500.000 forint nem vagyoni kárt, ebből 1.000.000 forint után 2006. november 10-től 2007. július 27-ig járó, 1.500.000 forint után 2006. november 10-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. A bíróság feljogosította a feleket, hogy az alperes által peren kívül nem vagyoni kár címén kifizetett összegeket - az I. rendű felperesnek 700.000 forintot, a II. rendű felperesnek 800.000 forintot, a III. rendű felperesnek 1.000.000 forintot - beszámítsák az alperesi teljesítés során.

A bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 15 napon belül 1.078.160 forint, ebből 15.000 forint után 2006. november 18-tól, 20.000 forint után 2006. november 18-tól, 14.760 forint után 2007. február 7-től, 18.000 forint után 2007. április 7-től, 40.000 forint után 2007. január 15-től, 384.000 forint után 2008. február 1-től, 470.400 forint után 2008. február 1-től, 152.000 forint után 2008. augusztus 15-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatot, valamint 2009. július 1-jétől havi 34.700 forint járadékot havonta, előre esedékesen. Kimondta, hogy az ítéletnek a járadékra vonatkozó része előzetesen végrehajtható. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 15 napon belül 14.800 forint után 2006. november 18-tól 2007. június 21-ig, 25.000 forint után 2006. november 10-től 2007. június 2-ig, 7.900 forint után 2006. november 10-től 2007. augusztus 23-ig, 2.950 forint után 2006. november 18-tól 2007. június 2-ig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, a II. rendű felperesnek 8.280 forint után 2006. november 18-tól 2007. június 21-ig, a III. rendű felperesnek 7.950 forint után 2006. november 10-től 2007. augusztus 23-ig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot.

A bíróság ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I-II-III. rendű felpereseknek együttesen 15 napon belül 250.000 forint részperköltséget, továbbá fizessen meg a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala részére 240.026 forint állam által előlegezett szakértői költséget. A felperesek költségmentessége folytán le nem rótt kereseti illetékből az alperesnek az I. rendű felperes vonatkozásában 257.700 forint, a II. rendű felperes vonatkozásában 102.600 forint, a III. rendű felperes vonatkozásában 90.600 forint

kereseti illetéket kell megfizetni az adóhatóság részére, az ott megjelölt módon, a további le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az alperest kártérítési felelősség terheli a 190/2004. (VI. 8.) Kormányrendelet és a Ptk. 345. §-a alapján. Az elsőfokú bíróság - a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésének felhívásával - az I. rendű felperes esetében a házastárs, a II-III. rendű felperesek esetében az édesapa elvesztésének ténye alapján - figyelemmel a beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményekre - a felperesek nem vagyoni kárigényét megalapozottnak találta és az e körben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapított tények mérlegelésével nem vagyoni káruk mértékét az I. rendű felperes esetében 3.500.000 forintban, a II-III. rendű felperesek tekintetében személyenként 2.500.000-2.500.000 forintban állapította meg, és feljogosította a feleket, hogy az alperes által peren kívül nem vagyoni kár címén fizetett összegeket beszámítsák az alperes teljesítése során.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes vagyoni kára vonatkozásában az alábbi igényeket találta alaposnak: gyászruha 15.000 forint, koszorú 20.000 forint, hagyatéki költségek 14.760 +18.000+4.000 forint, háztartási kisegítő járadék hátralék 384.000 forint, kerti munkajáradék hátralék 407.400 forint, sírlátogatási költség 152.000 forint, mindösszesen 1.078.160 forint. 2009. július 1. napjától havi 34.700 forint járadékot talált indokoltnak, mely tartalmazza 12.000 forint háztartási kisegítő, 14.700 forint kerti munka kisegítő és 8.000 forint kegyeleti sírlátogatási díját. A II. és III. rendű felperesek vonatkozásában személyenként 10.000-10.000 forint összegű koszorú díját találta elfogadhatónak. Nem találta az elsőfokú bíróság alaposnak az I. rendű felperesnek a halotti torral, az elhaltnak balesetkor viselt ruházatával, a gyászruhákkal, a gyászjelentéssel, a néhaival eltemetett ruházatával, a néhai jövedelemvesztésével, szemüvegével kapcsolatban előterjesztett igényét. A jövedelemvesztéssel kapcsolatban kiemelte, hogy a peradatok alapján bizonyítást nyert, hogy a néha megbízási szerződést kötött az ... Kft-vel, mely szerződésre figyelemmel 2006. évre a néhait 3.385.200 forint célprémium, vállalkozási jutalék illetve volna meg. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint e jövedelemvesztés megtérítését a felperesek mint örökösök az ... Kft-től kérhetik, különös tekintettel arra, hogy az ... Kft. ügyvezetőjének nyilatkozata szerint a kifizetésnek csupán csak az volt az akadálya, hogy a néhai mint egyéni vállalkozó ezen összegre a bekövetkezett halála miatt nem tudott számlát kiállítani. A bíróság a kamatról a Ptk. 301. §-a alapján rendelkezett. Az ítélet járadékra vonatkozó része a Pp. 231/A. §-a alapján előzetesen végrehajtható. Perköltség tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján pernyertesség-pervesztesség arányában határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-III. rendű felperesek és az alperes fellebbezéssel éltek.

Az I-III. rendű felperesek fellebbezésükben a javukra megítélt nem vagyoni kártérítés mértékét személyenként 5.000.000 forintra kérték felemelni. Az I. rendű felperes előadta, hogy a balesetben házastársát veszítette el, akivel több évtizedig harmonikus házasságban élt, közösen két gyermeket neveltek fel, jelenleg

nagykorú gyermekeik már B-en élnek, egyedül maradt a b-i házban. A haláleset a már fennállt depressziós megbetegedését tovább súlyosbította, melynek következtében kórházi és gyógyszeres kezelésre szorult. Hivatkozása szerint néhai házastársa gondoskodott a család egyben tartásáról, aki neki és lányainak támasza volt. Állítása szerint élete a baleset óta súlyosan elnehezült. A II-III. rendű felperesek kérelmük indokául előadták, hogy édesapjuk tragikus halála mindkettőjüket megviselte. A baleset időpontjában egyetemi hallgatók voltak, így édesapjuk szeretetére, gondoskodására, anyagi támogatására fokozottan rászorultak. A haláleset miatt zárkózottabbá, szorongóbbá váltak, a III. rendű felperes esetében egyetemi szakirány változtatásra is sor került. Utaltak az igazságügyi orvosszakértői véleményre, miszerint a hétköznapi gyászreakciót meghaladó, elhúzódó gyászreakció jelentkezett esetükben.

A II-III. rendű felperesek fellebbezésükben jövedelemveszteség címén kérték néhai édesapjuk, **néhai** javára az ... Kft. által megfizetendő 3.385.200 forint prémium megfizetését. Álláspontjuk szerint a néhai és az ... Kft. között létrejött megbízási szerződéssel édesapjuk jogosulttá vált a prémium kifizetésére. Közlésük szerint édesapjuk halálával a vállalkozása megszűnt, felszámolásra került, azt nem örökölték meg, így nem rendelkeznek a vállalkozás felett, ezért a megbízó részére számla kiállítására nem jogosultak. Megítélésük szerint az ... Kft.-től abban az esetben követelhetnék a prémium összegét, amennyiben édesapjuk számlát állított volna ki és a követelés a hagyaték részét képezte volna. Hivatkozásuk szerint ezen feltételek hiányában a prémium összege elmaradt hasznonként jelentkezik, ugyanis édesapjuk az előírt prémiumfeltételeket halála előtt már teljesítette. Álláspontjuk alátámasztására felhívták a figyelmet a Polgári Törvénykönyv magyarázatában kifejtettekre. A tőkeösszeg után a haláleset időpontjától számított törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetését is kérték.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte: az I. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét 2.800.000 forintra, a II-III. rendű felperesek vonatkozásában pedig személyenként 1.800.000-1.800.000 forintra kérte leszállítani, továbbá kérte, hogy a bíróság mentesítse az I. rendű felperes javára megítélt 36.760 forint összegű hagyatéki eljárás során felmerült költségek megfizetése alól. Indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze a felpereseket egyetemlegesen a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében pervesztesség-pernyertesség arányára figyelemmel az ügyvédi képviseleti költsége megfizetésére.

Az alperes a fellebbezési kérelme indokául előadta, hogy az elsőfokú bíróság az I-III. rendű felperesek tekintetében az őket megillető nem vagyoni kár összegét túlzott mértékben állapította meg. Hivatkozott a perben beszerzett igazságügyi szakvéleményre, miszerint az I. rendű felperesnél kialakult pszichés maradványállapot enyhén elnehezül életvezetést befolyásoló körülménynek tekinthető. A II-III. rendű felperesek vonatkozásában a szakértő mindegy 6 hónapig fennálló, normális lefolyású gyászreakciót állapított meg, míg a III. rendű felperesnél

utalt arra, hogy az ő jelenlegi alapszemélyisége nem a perbeli halálesettel összefüggésben alakult ki.

Az alperes a hagyatéki eljárással kapcsolatban érvényesített díjakkal összefüggésben előadta, hogy ezen költségek - álláspontja szerint - nem a baleseti jellegű halálesettel összefüggésben keletkeztek, azok ugyanilyen jellegű eljárás során ugyanígy felmerültek volna. Számítása szerint az I. rendű felperes által örökölt haszonélvezet értéke ezen összeget meghaladja, így vagyonában csökkenés nem következett be, tehát őt e tekintetben kár nem érte.

Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdésére hivatkozással a pervesztesség-pernyertesség arányára tekintettel az alperest kötelezte az I-III. rendű felperesek javára együttesen 250.000 forint részperköltség megfizetésére. Számítása szerint a felperesek kereseti kérelme mindösszesen 34.373.033 forint megfizetésére irányult, amellyel szemben az elsőfokú bíróság az alperest ténylegesen 7.594.560 forint tőke és kamatai megfizetésére kötelezte. Mindezek figyelembe vételével az alperes közel 80% arányban lett pernyertes a beszámítást követő elszámolás után a felperesekkel szemben, így nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az alperest perköltségre kötelező rendelkezése. Az alperesi képviselő pernyertessége esetére a költségigényét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján kérte megállapítani ÁFA-val növelt összegben. Az alperes fellebbezésében a 250.000 forint összegű részperköltség megfizetése alóli mentesítését, továbbá az I-III. rendű felperesek perköltség megfizetésére történő kötelezését kérte pervesztességük arányában. A Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazását az alperes nem tartotta megalapozottnak, mivel a felperesek által igényelt kártérítési összeg az első fokú ítéletben szereplő marasztalási összeghez képest eltúlzottnak tekintendő.

A felperesek és az alperes ellenkérelme kölcsönösen a fellebbezéseikkel támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyására irányult.

Az I-III. rendű felperesek fellebbezése nem alapos, míg az alperesi fellebbezés részben helytálló.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdésére is figyelemmel, a fellebbezéssel érintett körben, a fellebbezési kérelmekhez kötötten bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbezéssel érintett részében az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a releváns tényállást és az abból levont következtetése és érdemi döntése is helytálló. A bíróság azonban tévedett, amikor az alperest túlnyomó részbeni pernyertessége ellenére a Pp. 81. § (1) bekezdésére hivatkozással perköltség viselésére kötelezte.

A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján a károkozó köteles megfizetni a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát. Az I-III. rendű felperesek a közeli hozzátartozójuk elvesztése miatt terjesztettek elő nem vagyoni kárigényt. Az elsőfokú bíróság e körben a rendelkezésre álló bizonyítékokat, tényeket helytállóan mérlegelte. A káreseménykori ár és- értékviszonyokra tekintettel az általa mérlegeléssel megállapított nem vagyoni kárösszegeinek felemelésére, illetve leszállítására a másodfokú bíróság nem látott kellő alapot. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság: a hozzátartozói nem vagyoni kárnak is a Ptk. 76. §-ának (1) bekezdésében írt személyiségi jogsérelem az alapja. Az I. rendű felperes idősebb korára, betegen a házastársát veszítette el a perbeli balesetben, amely már önmagában is lelki fájdalommal jár. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint az I. rendű felperes vonatkozásában a baleset következtében a korábbi betegségeinél állapotrosszabbodás mutatkozott, mely elsődlegesen a depressziónak a tüneteit bontakoztatta ki. Az I. rendű felperesnél ún. posttraumás stressz-állapot alakult ki gyakori alvászavarral, élményzavarral, realitásvesztéssel, kényszeres cselekményekkel, mely állapot klinikai jelei a gyászreakció után is fennálltak. Ezen állapotrosszabbodás várható időtartamát az igazságügyi szakértő 1, maximum 2 évre tette. E körülményeket a másodfokú bíróság a nem vagyoni kárösszegeinek körében értékelte. E körben az I. rendű felperes személyes előadása, a perben beszerezett orvosszakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság tehát mérlegeléssel helytállóan állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegeit.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött az II-III. rendű felperesek vonatkozásában is a nem vagyoni kár mértéke tekintetében. Az orvosszakértői vélemény szerint a II. rendű felperesnél a gyászreakció lezajlott, azt követően rövid életvezetési bizonytalanság várható, feltehetően 6-8 hónap alatt a tragikus eseményt kellően feldolgozza és új irányba tér. A szakvélemény szerint a III. rendű felperesnél a gyászreakció szintén lezajlott, azonban ennek utóhatásaként énbizonytalanság, elkerülő mechanizmusok, szorongások, kényszeres önértékelési zavarok jelentek meg. A fiatal korra és az erős kötődésre tekintettel a balesetet megelőző állapot kialakulása a III. rendű felperesnél több évet vehet igénybe. A tanúvallomások is az orvosszakértői véleményben foglaltakat támasztották alá. Mindezen körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen értékelte és a II-III. rendű felperesek nem vagyoni kárigényének összegeit is helyesen állapította meg.

A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróságnak a II-III. rendű felperesek által jövedelemveszteség címén érvényesített követelésével kapcsolatban kifejtett jogi álláspontját. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy néhai **néhai** és az ... Kft. között megbízási szerződés jött létre, melyre tekintettel - figyelemmel az ... Kft. ügyvezetőjének nyilatkozatára - néhai **néhait** célprémium megillette volna, amelynek azonban kifizetésére nem került sor.

Az egyéni vállalkozásról szóló 1990. évi V. törvény 13. § (1) bekezdés c) pontja értelmében megszűnik az egyéni vállalkozói tevékenység gyakorlásának joga, ha az egyéni vállalkozó meghal. A peradatok alapján a néhai **néhait** egyéni

vállalkozóként illették meg a vállalkozás működésével kapcsolatos jogok és kötelezettségek. Az egyéni vállalkozót az anyagi jogi jogszabályok rendelkezése alapján lehetne a természetes személytől elkülönülő önálló jogalanynak tekinteni, de sem a Ptk., sem a gazdasági társaságokról szóló törvény nem ruházta fel az egyéni vállalkozót a polgári jogviszonyok terén ilyen önálló jogalanyisággal. Tény, hogy az egyéni vállalkozó a Ptk. 685/C. §-a szerint gazdálkodó szervezetnek minősül. Egyéni vállalkozó esetében a gazdálkodó szervezet valójában maga az egyéni vállalkozóként működő természetes személy, így az egyéni vállalkozóként működő gazdálkodó szervezet vállalkozási vagyona egybeesik a vállalkozó mint természetes személy vagyonával, tehát nem különül el a magánvagyonától. A kifejtettek szerint néhai **néhai** egyéni vállalkozói tevékenységéből eredő minden jövedelme, az egyéni vállalkozóként tulajdonul megszerzett vagyontárgya és egyéni vállalkozóként megkötött jogügylete, továbbá az őt megillető kötelmi jellegű követelése is **néhai** magánvagyonának részévé vált és nem tartozott az egyéni vállalkozás mint ettől elkülönülő gazdálkodó szervezet vagyonához. Így az elhunyt egyéni vállalkozó hagyatékához tartozó vagyonrész, tehát az őt megillető célprémium összege is a Ptk. szabályai szerint örökölheto (BH.2009.150.).

A Polgári Törvénykönyv magyarázata szerint a károsultat személyében megillető elmaradt eseti jutalmak és prémiumok összege elmaradt haszon címén valóban megtéríthetők, azonban a perbeli esetben a II-III. rendű felperesek nem mint megbízottak estek el a célprémiumtól, ugyanis az a jogelődjük részére kizárólag technikai feltételek (számlázás) hiánya miatt nem került kifizetésre.

Mindezekre figyelemmel helyesen döntött az elsőfokú bíróság mikor a jövedelemveszteség vonatkozásban a II-III. rendű felperesek keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság helytállóan határozott az I. rendű felperes által igényelt hagyatéki költségek vonatkozásában is. Tény, hogy a hagyományos dogmatika a kárnak két alakzatát ismeri: a tényleges kárt és az elmaradt hasznot. A modern jogi dogmatika kárelemként sorolja fel harmadikként a káreseménnyel összefüggésben felmerült indokolt költségeket. Ide tartozik a hagyatéki eljárás költsége is. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, miszerint ezen összeg kifizetésére jelenleg nem került volna sor, amennyiben a perbeli közlekedési baleset következtében **néhai** nem hunyt volna el.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembe vételével határoz. Ha a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincsen számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A Pp. 81. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha a per kártérítésre irányul, vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összegszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ, az ellenfelet akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak.

A másodfokú bíróság elsőlegesen vizsgálta, hogy a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak-e.

Az I-III. rendű felperesek módosított keresete szerint a pertárgy értéke 34.373.033 forint, melyből az elsőfokú bíróság az alperest 7.594.560 forint megfizetésére kötelezte. Mindezekre figyelemmel a felperesek pernyertességének aránya 22% mértékű. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek kereseti kérelme nyilvánvalóan eltúlzottnak tekinthető, ezért nem látott lehetőséget a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazására. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a perköltség viselése kérdésében a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján pervesztesség-pernyertesség arányában határozott, melynek figyelembe vételével az alperest a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban R.) 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján 851.462 forint + ÁFA összegű ügyvédi munkadíj illetné meg. A másodfokú bíróság az így megállapított munkadíjat a R. 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte, figyelemmel az alperesi jogi képviselő által ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltség (ügyvédi munkadíj) vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesek által az alperes részére fizetendő fellebbezési eljárási perköltség összegét az első fokú perköltség megállapításánál írtakra figyelemmel állapította meg. Az alperes által le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket - pervesztessége arányában - köteles az állam javára megfizetni [Itv. 74. § (3) bekezdés]. Az I-III. rendű felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. november 10.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Dankó Zsuzsanna
írnok